



Arrest

**nr. 38 240 van 5 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 februari 2010 waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 2010 om 09.30 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 11 mei 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 12 mei 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 16 mei 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 augustus 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 4 september 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 25 april 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 10 december 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, welke op 4 januari 2010 werd aangevuld.

1.7. Op 20 december 2009 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum in Steenokkerzeel.

1.8. Op 3 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke als volgt is gemotiveerd:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris

voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 2006 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die door attesten van Nederlandse les en steunbrieven en verklaart zich bereid om bijkomende stukken op te sturen), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe, evenals een bewijs van opleiding in de chemie en zijn wil om als apothekersassistent aan de slag te gaan. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Betrokkene benadrukt dat hij, in geval van een negatieve beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wil worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze commissie maakt inderdaad deel uit van het engagement dat de regering is aangegaan. Echter, zij is enkel bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur in aanmerking zouden kunnen komen voor regularisatie, maar voor wie

twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is dus niet het geval voor betrokkene, hij kan er dus geen beroep op doen."

2. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoek dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op niet nader te bepalen datum kennis kreeg van de bestreden beslissing van 3 februari 2010 en dat hij op 4 februari 2010 onderhavig verzoekschrift per fax heeft ingediend. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd voorlopig geen datum voor verzoekers repatriëring vanuit het gesloten centrum voorzien. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoeker is opgetreden met inachtnaam van de vereiste diligentie. Op grond van verzoekers actuele situatie valt niet af te leiden of een gewone vordering tot schorsing in deze nog dienstig zal zijn.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002., nr. 107.797).

2.5. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij aan dat *"hij nog steeds een procedure heeft lopen bij de Raad van State inzake zijn asielaanvraag. Aangezien hierin nog geen beweging zit en men er sinds 2007 het LIFO-principe toepast, is er een grote kans dat verzoekers dossier nog een jaar of meer aansleept, zodat hij overeenkomstig het criterium 1.2 van de instructie d.d. 19.07.2009 de regularisatie van zijn verblijf zou kunnen aanvragen op grond van een lange procedure. Indien hij niet meer in België is wordt dit uiteraard quasi onmogelijk. Bij een repatriëring wordt ook verzoekers studie afgebroken, net als zijn uitstekende sociale relaties."*

2.6. Verzoeker spitst zich in zijn betoog toe op de mogelijke gevolgen van zijn verwijdering van het grondgebied. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, doch enkel verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Dergelijke beslissing heeft geen enkele invloed op verzoekers actuele verblijfssituatie. De bestreden beslissing heeft evenmin enige invloed op zijn procedure voor de Raad van State. Verzoekers betoog met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel mist elke grondslag. Ter terechtzitting weerlegt de raadsvrouw van verzoeker deze vaststelling niet en zij is niet bij machte aan te duiden welk nadeel verzoeker kan ondergaan tengevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Er wordt derhalve geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

2.7 Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. VERMANDER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERMANDER

F. TAMBORIJN